

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci **žalobce: L.S., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2015, č. j. DSH/6113/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 15. 4. 2015, č. j. MMP/071297/15, kterým mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500 Kč, neboť se opakovaně dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené se správním řízením ve výši 1.000 Kč.

V **podané žalobě** žalobce konstatoval, že v předmětném řízení bylo vedeno společné řízení o spáchání osmi správních deliktů provozovatele vozidla. Řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení o správních deliktech č. j. MMP/249295/14 ze dne 27. 11. 2014.

Ve věci údajného přestupku ze dne 3. 6. 2014 vyhotovil správní orgán dne 12. 6. 2014 výzvu k úhradě určené částky. Žalobce prostřednictvím svého zástupce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Správní orgán svým následným

šetřením zjistil, že řidič vozidla necelé dva týdny po spáchání přestupku zemřel. Správní orgán prvního stupně věc následně dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) odložil. S tím žalobce nesouhlasil, neboť věc podle něj měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, jelikož pachatel přestupku zemřel. Správní orgán tedy neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V napadané věci však byl přestupek odložen dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; nesprávné uvedení důvodu odložení v záznamu o odložení věci na toto nemá vliv, neboť důvod odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je prioritní k § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Správní orgán vyjádření žalobce k osobě řidiče fakticky ignoroval, neboť nepodnikl žádné kroky k tomu, aby ověřil, zda osoba udaná řidičem přestupek spáchala, respektive mohla spáchat. Jediný krok, který správní orgán podnikl při zjišťování pachatele přestupku, byl ten, že si našel záznam nahlášené osoby v centrální evidenci obyvatel, což se nedá považovat za učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán mohl například předvolat žalobce k podání vysvětlení, kde by žalobce označil další důkazy na podporu svého tvrzení. Správní orgán prvního stupně tak zahájil řízení v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, když správní orgán neproověřil oznámení o přestupku konkrétní osoby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán měl shledat tvrzení žalobce ohledně osoby řidiče jako nevěrohodné a účelové. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že pokud měl správní orgán prvního stupně pochyby ohledně osoby řidiče z důvodu nevěrohodnosti (ač toto správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neuvádí), měl tím spíše vyzvat žalobce k podání vysvětlení, což neučinil.

K přestupku ze dne 3. 6. 2014 žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. Určení místa spáchání přestupku jako „*na vozovce pozemní komunikace Americké ulice, po pravé straně jízdy od ulice Pařížské k Denisovu nábřeží*“ není dostačující, neboť ulice Americká je dlouhá cca 1 kilometr a parkování je po obou stranách při splnění určitých podmínek povoleno prakticky po celé její délce. I pokud by byla specifikace místa spáchání přestupku jako „*od ulice Pařížské k Denisovu nábřeží*“ dle názoru správního orgánu prvního stupně dostačující, žalobce namítá, že od ulice Pařížské k Denisovu nábřeží je vzdálenost cca 150 metrů, kdy stání v této oblasti je upraveno různými dopravními značkami. V případě pochybností navrhol žalobce soudu provedení dokazování ohledáním místa. V této souvislosti také odkazoval na rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2014-39 ze dne 10. 12. 2014, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v posuzované věci, ač nebylo pochybností o tom, kde byl přestupek spáchán, bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání, cit: „*Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25. 5. 2012 podepsaného zasahujícími policisty a stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy čísla popisného 154.*“, kdy dále NSS vyřkl závěr o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí: „*Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námítky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto*

místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasné patrné je.“ Žalobce tedy zastával názor, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce dále poukazoval na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, kde je uvedeno, že: *„V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana S. je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namístě i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (bližší srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS).“* V posuzovaném případě bylo přitom místo spáchání přestupku stanoveno obdobně nekonkrétně, jako v nyní posuzovaném případě, cit.: *„dne 26. 9. 2008 v 19.45 hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí.“*

K přestupku ze dne 3. 6. 2014 žalobce dále namítal, že je přinejmenším zarážející spáchání přestupku v době, kterou uvedl ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Dle výroku rozhodnutí měl neustanovený řidič s vozidlem na stát v době od 10:33 do 10:40 hodin. Hlídka městské policie měla na vozidlo v 10:37 nasadit technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“) a následně odjet. O sejmutí TPZOV mělo být požádáno v 10 hodin 40 minut, kdy hlídka městské policie již nebyla na místě spáchání přestupku přítomna. Žalobce namítá, že není možné, aby hlídka městské policie dokázala během 7 minut zjistit přestupkové jednání, dopravit na místo TPZOV, TPZOV v 10:37 hodin nasadit na vozidlo a zároveň pořídit fotodokumentaci, sepsat úřední záznam a výzvu pro nepřítomného řidiče a odjet. Žalobce tak zpochybňuje způsob, jakým byl určen čas spáchání přestupku a další časové údaje související s jeho spácháním.

Nadto podle žalobce ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel (ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii). Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za

průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Žalobce přitom tvrdil, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno dne 3. 6. 2014 před sedmou hodinou ranní, kdy je parkování povoleno bez parkovacího lístku a jeho absenci tak nelze postihovat.

Pochyby ohledně způsobu určení času spáchání přestupku může mít žalobce i u zbývajících přestupků, neboť ani u nich není nijak prokázán způsob zjištění času jejich spáchání. Jedná se přitom pokaždé o parkování na místech, kde je parkování povoleno pouze v určitou hodinu, případně je povoleno v určitém čase bez zakoupeného parkovacího lístku a je proto nezbytné, aby bylo najisto postaveno, kdy se údajné přestupky udály. Správní orgán prvního stupně během dokazování u žádného z přestupků neprokázal, že byly spáchány skutečně v době uvedené v úředním záznamu. Úřední záznam ale nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu žalobce poukazyval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Správní orgán tak měl nařídit ústní jednání a ke svědecké výpovědi předvolat osobu, která úřední záznam pořídila.

Dále žalobce nebyl srozuměn s tím, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci výzvu k úhradě určené částky i ve věcech zbývajících přestupků. Žalobce v návaznosti na výzvu pokaždé sdělil správnímu orgánu totožnost pachatelů přestupků. Správní orgán zvolil stejně laxní přístup jako v případě přestupku ze dne 3. 6. 2014, kdy věci odložil, aniž by se vyjádřením žalobce k osobám řidičů zabýval. Ve věcech přestupků spáchaných ve dnech 20. 6. 2014, 16. 7. 2014, 31. 7. 2014, 5. 8. 2014 a 7. 8. 2014 sice správní orgán předvolal žalobce k podání vysvětlení, nepodnikl ale žádné další kroky pro to, aby prošetřil, zda se žalobcem udaný řidič mohl přestupku dopustit. Vzhledem k tomu, že řidiči vozidla zemřeli (žalobce zapůjčil vozidlo celkem čtyřem řidičům), správní orgán neměl přestupky odložit dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, ale podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak nemělo být vůbec zahájeno.

Správní orgán podle žalobce nijak neprokázal, že by bylo vozidlo ve dnech 29. 5. 2014, 20. 6. 2014, 5. 8. 2014 a 7. 8. 2014 zaparkováno na ulici Bezručova v působnosti dopravní značky „IP 12“ (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna „A“, 06-08 bez omezení“, navíc v jinou denní dobu než v 6 až 8 hodin ráno. Tato skutečnost je zřejmá pouze z úředního záznamu, k čemuž se žalobce odkazuje na již citovaný rozsudek č. j. 1 As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009. Stejně tak fotodokumentace údajných přestupků nijak neprokazuje, že by bylo vozidlo žalobce skutečně zaparkováno v působnosti dané dopravní značky. Žalobce k tomu dodává, že správní orgán tuto skutečnost ani prokázat nemohl, neboť v Bezručově ulici, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Bedřicha Smetany ke křižovatce s ulicí Františkánská je parkování upraveno dopravní

značkou „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá 7 – 19 hod., zóna „A“ (důkaz: fotografie na Google Street View) Správní orgán z parkování vozidla v působnosti dopravní značky IP 13c v Bezručově ulici vinil neznámého řidiče vozidla žalobce v souvislosti s přestupkem ze dne 31. 7. 2014, kde ovšem také spolehlivě neprokázal stání vozidla jinak, než úředním záznamem. Dne 14. 7. 2014 bylo sice vozidlo žalobce zaparkováno na jiné ulici, správní orgán ale taktéž neprokázal jinak než úředním záznamem, že by bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c v době, kdy bylo parkování zpoplatněno (a ve vozidle neměl být umístěn parkovací lístek).

K přestupku ze dne 16. 7. 2014 žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí nespecifikoval místo spáchání přestupku, neboť uvedl, že vozidlo bylo *zaparkováno „na vozovce pozemní komunikace Pařížské ulice, při levém okraji obousměrné pozemní komunikace“*, nijak ale nespecifikoval, zda se jedná o levý okraj ve směru jízdy k ulici Americká či v opačném směru. K nutnosti konkrétně specifikovat místo spáchání přestupku se již žalobce vyjadřoval výše v žalobě v souvislosti s přestupkem ze dne 3. 6. 2014. V souvislosti s přestupkem ze dne 16. 7. 2014 předvolal správní orgán ke svědecké výpovědi provedené na dokazování mimo ústní jednání (k jehož nezákonnosti se žalobce zmiňuje níže v žalobě) strážníka městské policie a technika společnosti Parking Plzeň s.r.o. Oba shodně uvedli, že si již nepamatují na konkrétní čas, kdy bylo požádáno o sejmutí TPZOV. Výpovědi svědků je tak zpochybněn čas, kdy mělo být přestupkové jednání ukončeno. Žalobce má za to, že tímto je celkově zpochybněn čas spáchání přestupku. Sám trvá na tom, že bylo jeho vozidlo zaparkováno na daném místě v době, kdy zde bylo parkování povoleno bez parkovacího lístku, tj. v době od 19 hodin večer do 7 hodin ráno.

Žalobce dále namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Správní orgán sice ve věci konal dokazování mimo ústní jednání, žalobce je ale přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovést stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015,

kde vyjádřením shodného názoru s Krajským soudem v Ústí nad Labem v citovaném rozsudku potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Na podporu svého tvrzení přikládá žalobce rozsudek v příloze. Žalobce shledal takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Může přitom legitimně očekávat nařízení ústního jednání, jakož i zrušení rozhodnutí, jehož vydání ústní jednání nepředcházelo.

Žalobce dále namítal, že ani ve výzvě k odstranění nedostatků podání (odvolání) ze dne 7. 5. 2015 č. j. MMP/090854/15, ani v usnesení k doplnění odvolání č. j. MMP/090823/15 z téhož dne, kdy správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu pěti pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva, respektive usnesení zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřoval žalobce v § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: „*K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“* Žalobce přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně *ex officio*, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Závěrem žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla spáchaný dne 3. 6. 2014 byl ke dni doručení napadeného rozhodnutí již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobce odkazoval na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: *Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii s § 20 odst. 1*

zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že sankční postup proti provozovateli vozidla je navázán na široce vymezenou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby řidič vozidla při jeho řízení dodržoval ustanovení zákona o silničním provozu, resp. na široce pojatou odpovědnost za provoz vozidla v souladu s pravidly silničního provozu - možnost sankčního postupu proti provozovateli vozidla (tj. řízení o správním deliktu a uložení pokuty) při porušení obecné povinnosti je ovšem omezena přísnými podmínkami, zejména: 1. postih provozovatele vozidla je sekundární ve vztahu k postihu řidiče vozidla za přestupek (nastupuje až v případě, kdy se nepodaří zjistit totožnost pachatele přestupku a věc je z tohoto důvodu odložena nebo je-li řízení zahájeno, ale zastaveno z důvodu, že obviněný skutek nespáchal, popř. mu nebyl prokázán), tj. příslušný orgán musí učinit kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a jeho sankcionování, 2. porušení pravidel bylo zjištěno způsobem, který neumožňuje okamžité ověření totožnosti řidiče vozidla (tj. prostřednictvím automatizovaných elektronických systémů nebo při porušení pravidel pro parkování vozidel) a zjištění pachatele je tedy do značné míry závislé na provozovateli vozidla a 3. porušení pravidel nemělo závažné následky (materiální škoda, újma na zdraví, usmrcení osoby) - pokuta provozovateli se ukládá v zásadě ve stejných rozmezech, jako by byla uložena pachateli přestupku, ale je omezena určitou maximální hranicí a provozovateli vozidla se nezaznamenávají body, obecné podmínky pro zproštění se odpovědnosti provozovatele vozidla (liberace) jsou konkretizovány, zejm. pro případ odcizení vozidla a pro případ, kdy došlo ke změně osoby provozovatele vozidla, která ještě nebyla zapsána v registru, ale řízení o zápisu již probíhá. V projednávané věci bylo strážníky Městské policie Plzeň opakovaně zjištěno neoprávněné stání vozidla a v jednáních řidičů vozidla bylo spatřováno nesporné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a skutky nepochybně vykazovaly znaky přestupků podle zákona o silničním provozu. Dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*“ Vzhledem k tomu, že ve všech případech byly splněny podmínky § 125f odst. 2, z oznámení o podezření z přestupku nebyla zřejmá totožnost řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, a dané porušení lze projednat v blokovém řízení, tedy byly splněny podmínky § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, byl žalobce coby provozovatel předmětného vozidla vyzván k uhrazení určené částky a zároveň byl poučen, že ve lhůtě 15 dnů může správnímu orgánu I. stupně písemně sdělit údaje o totožnosti řidičů vozidla v době spáchání jednotlivých přestupků. Dle ust. § 125h odst. 6: „*Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*“ Žalobce na

výzvy správního orgánu I. stupně vždy sdělil, že vozidlo řídila osoba již zemřelá (3 x M.H., 3 x M.Z., 1 x P.T., 1x V.K.). Vzhledem k tomu, že jmenovaní jsou jako údajní pachatelé přestupků uváděni v několika dalších případech vedených správním orgánem I. stupně, ve kterých společnost FLEET Control, s.r.o., shodně vystupuje jako zástupce provozovatele vozidla (např.: SZ MMP/173403/14, SZ MMP/173407/14), shledal správní orgán I. stupně vyjádření žalobce jako nevěrohodné a účelové. Věci přestupků tak byly odloženy dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dle zákona o silničním provozu v takovém případě nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla, tedy postih za správní delikt.

Žalovaný zde odkazoval na ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, který stanoví, že pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, tedy že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný správní orgán nezačal řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne kdy byl spáchán. Tyto lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí byly dodrženy. Námitku žalobce, že přestupek byl promlčen, považoval žalovaný za nedůvodnou, když předmětný přestupek byl odložen a žalobci byla uložena sankce za správní delikt ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy odpovědnost za tento správní delikt ještě nezanikla. Žalovaný rekapituloval, že řízení o přestupcích byly odloženy a bylo zcela v souladu se zákonem zahájeno řízení o správním deliktu žalobce, coby provozovatele vozidla. Skutková podstata správního deliktu tkví vtom, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistí, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Provozovatel vozidla je tak postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. prosince 2014 č. j.: 3 As 7/2014 - 21 uvedl, že „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“ Žalovaný konstatoval, že žalobce, coby provozovatel vozidla tím, že nedostál této povinnosti, aniž by zákon vyžadoval jakoukoli formu jeho zavinění, naplnil v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Žalovaný dále poznamenal, že v průběhu přestupkových řízení nebylo prokázáno, kdo vozidlo na inkriminovaném místě zaparkoval. Nebyl tedy zjištěn skutečný pachatel daných přestupků, a právě proto se odpovědnost za ně přenesla zprostředkovaně na žalobce samotného.

Co se týče námítky, že v řízení o správním deliktu mělo být nařízeno ústní jednání, žalovaný uvedl, že takový postup zákon správním orgánům nestanoví obligatorně v řízení o správním deliktu, ale zmiňuje jej jen fakultativně, přičemž správní orgán ústní jednání může nařídit dle své úvahy. K tomuto žalovaný dále konstatoval, že v případech, kdy konání

ústního jednání není stanoveno zákonem, je ústní jednání konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze v těch případech, pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. K tomuto je též na místě konstatovat, že taková situace v případě žalobce nenastala, neboť jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení řádně poučen o tom, že je oprávněn nahlížet do spisu a dále, že se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k těmto podkladům vyjádřit. Vzhledem k výše uvedenému je tak na místě konstatovat, že práva žalobce nebyla v řízení ze strany správního orgánu I. stupně krácena a taktéž neprovedením ústního jednání nebyl žalobce na svých právech krácen, neboť ve věci bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl žalobce vyrozuměn. Provádění ústního jednání bylo v daném případě nadbytečné, neboť žalobce měl reálnou možnost být přítomen provádění dokazování a uplatnit v řízení své námitky, avšak i přesto tak sám neučinil.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 29. 5. 2014 a úřední záznam z téhož dne. Z uvedených dokumentů vyplývá, že dne 29. 5. 2014 bylo s vozidlem Mercedes-Benz, RZ ..., jehož je žalobce majitelem, parkováno v době od 13:33 do 15:35 hod v Bezručově ulici v úseku označeném dopravní značkou IP12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „08-06hod.“ vyhrazené s parkovací kartou Zóna „A“. Dále je součástí spisu fotodokumentace, ze které je zřetelně poznat vozidlo žalobce stojící ve shora uvedené zóně bez parkovací karty, a to v době od 13:33 do 15:35 hod. Žalobce byl vyzván k uhrazení určené částky výzvou ze dne 5. 6. 2014, č. j. MMP/124464/14, kdy byl zároveň poučen, že jestliže neuhradí správním orgánem určenou částku za spáchaný správní přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, může zdejšímu správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti vozidla řidiče v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo řídil pan V.K. Správní orgán lustrací v centrální evidenci obyvatel zjistil, že žalobcem uvedený řidič není na adrese uvedené žalobce evidován a s ohledem na to, řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dále je součástí správního spisu oznámení o přestupku ze dne 3. 6. 2014 a úřední záznam z téhož dne, z nichž vyplývá, že dne 3. 6. 2014 bylo se shora specifikovaným vozidlem žalobce parkováno na Americké třídě v úseku označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku v době mezi 10:33 a 10:40. K tomu byla pořízena fotodokumentace, ze které jednoznačně vyplývá, že žalobce v době od 10:33 stál na místě označeném dopravní značkou IP13c s dodatkovou tabulí placené Po-Pá, 7:00-19:00 hod, Zóna „A“. V 10:37 byla vozidlu nasazena tzv. „TPZOV“. Žalobce byl vyzván k uhrazení určené částky výzvou ze dne 12. 6. 2014, č. j. SZMMP/129651/14, kdy byl zároveň poučen, že jestliže neuhradí správním orgánem určenou částku za spáchaný správní přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, může zdejšímu správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti vozidla řidiče v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo řídil pan P.T. Správní orgán lustrací v centrální evidenci obyvatel zjistil, že žalobcem uvedený řidič dne 14. 6. 2014 zemřel a s ohledem na to, řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 20. 6. 2014 bylo sepsáno další oznámení o přestupku a úřední záznam z nich je zřejmé, že daného dne bylo s vozidlem žalobce parkováno v době od 12:33 do 14:57 hodin

v Bezručově ulici v Plzni, v úseku označeném dopravní značkou IP12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „08-06hod.“ vyhrazené s parkovací kartou Zóna „A“. Dále je součástí spisu fotodokumentace, ze které je zřetelně poznat vozidlo žalobce stojící ve shora uvedené zóně bez parkovací karty, a to v době uvedené v oznámení. Žalobce byl opět vyzván k uhrazení určené částky, a to výzvou ze dne 10. 7. 2014, na níž reagoval přípisem, ve kterém uvedl, že vozidlo řídil pan M.H. Následně byl žalobce předvolán k podání vysvětlení, které odmítl s tím, že by svou výpověď vystavil sebe, nebo osobu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Správní orgán lustrací v centrální evidenci obyvatel zjistil, že žalobcem uvedený řidič dne 20. 7. 2014 zemřel a s ohledem na to, řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

V oznámení o přestupku a úředním záznamu ze dne 14. 7. 2014, je uvedeno, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v Pařížské ulici v Plzni, č. p. 3, v úseku označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku v době mezi 8:27 hod a 10:34hod., přičemž žalobce na místě uvedl, že odmítá uvedený přestupek řešit na místě. Žádal o předání celé věci do správního řízení. Dále konstatoval, že vozidlo na místě zaparkoval již dne 13. 7. 2014 večer, ale ráno zaspal. Oznámení o přestupku odmítl podepsat. Daný přestupek byl opět fotograficky zdokumentován. Na výzvu k uhrazení částky ze dne 23. 7. 2014 reagoval podáním, ve kterém uvedl, že vozidlo opět řídil pan M.H. I v daném případě správní orgán nejprve žalobce vyzval k podání vysvětlení, který opět odepřel svou výpověď. Následně s ohledem na to správní orgán řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 16. 7. 2014 bylo vyhotoveno oznámení o přestupku společně s úředním záznamem, ze kterých plyne, že vozidlo žalobce bylo téhož dne zaparkováno v ulici Pařížská v 8:43 hodin, kdy vozidlo parkovalo na místě označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku a vozidlo parkovalo v protisměru, po levé straně ve směru jízdy. Žalobce na výzvu k úhradě určené částky ze dne 23. 7. 2014 správnímu orgánu odpověděl, že vozidlo řídil opět pan M.H. Správní orgán stejně jako v předcházejícím případě ze dne 14. 7. 2014 požádal žalobce o podání vysvětlení, kdy tento odmítl svou výpověď s ohledem na to, že by vystavil sebe, nebo osobu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Správní orgán lustrací v centrální evidenci obyvatel zjistil, že žalobcem uvedený řidič dne 20. 7. 2014 zemřel a s ohledem na to, řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

V úředním záznamu a oznámení o přestupku ze dne 31. 7. 2014 je konstatováno, že vozidlo žalobce se daného dne nacházelo v ulici Bezručova v úseku dopravní značky IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku, a to v době od 14:00 do 16:50 hod. K výzvě správního orgánu na uhrazení určené částky žalobce uvedl, že vozidlo v inkriminovanou dobu řídil pan M.Z. Správní orgán lustrací v centrální evidenci osob zjistil, že i pan Z. zemřel a řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dále je součástí správního spisu oznámení o přestupku a úřední záznam ze dne 5. 8. 2015, v němž je uvedeno, že vozidlo žalobce bylo v tento den zaparkováno v Bezručově ulici v úseku označeném dopravní značkou IP12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou

„08-06hod.“ vyhrazené s parkovací kartou Zóna „A“. Vozidlo zde parkovalo od 12:59 do 15:19 hod. V daném případě žalobce uvedl v podání správnímu orgánu, že vozidlo řídil opět pan M.Z. I v daném případě správní orgán řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 7. 8. 2014 bylo sepsáno oznámení o přestupku a úřední záznam, ze kterého je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo tohoto dne zaparkováno v Bezručově ulici v úseku označeném dopravní značkou IP12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „08-06hod.“ vyhrazené s parkovací kartou Zóna „A“. Vozidlo zde parkovalo od 11:56 do 13:35 hod. V daném případě žalobce uvedl v podání správnímu orgánu, že vozidlo řídil opět pan M.Z. Správní orgán řízení ve věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť s takovýmto postupem žalobce i žalovaný souhlasili.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Předchozí rozsudek zdejšího soudu v této věci byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, který dospěl k závěru, že „Text § 125e odst. 5 zmínkou o § 125d vytvářel v souvislosti s nepodnikajícími fyzickými osobami mylný dojem, že i taková osoba se může dopustit deliktu podle § 125d. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť odporuje jak nadpisu, tak samotnému obsahu § 125d silničního zákona. Smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f silničního zákona. I když tedy § 125e odst. 5 silničního zákona ve znění před Novelou (účinnou ode dne 7. 11. 2014) nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o „překlep“ a ve skutečnosti měl (v úmyslu) odkaz mířit k § 125f. Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho, což považuje zdejší soud za stěžejní, je třeba dát stěžovateli za pravdu i v tom, že není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Nejvyšší správní soud přitom dodává, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což

je představa nepřijatelná. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správních deliktů ve dnech 29. 5. 2014 a 3. 6. 2014, a zahájení správního řízení dnem 27. 11. 2014 (viz správní spis), je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivních lhůt podle § 125e odst. 3 nedošlo“. Soud je podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku, proto nemůže být úspěšná námitka žalobce, že došlo k prekluzi ve vztahu ke správním deliktům provozovatele vozidla spáchaných dne 29. 5. 2014 a dne 3. 6. 2014, a to ze shora vyložených důvodů.

Soud se dále neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla, který se dopustil správního přestupku dne 3. 6. 2014 a stejně tak ve věcech zbývajících přestupků. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán v každém jednotlivém případě žalobci, jakožto provozovateli vozidla, který je podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, výzvu, ve které popsal protiprávní jednání neznámého řidiče a současně ho v souladu s § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu vyzval, aby sdělil údaje potřebné k určení totožnosti osoby, která v uvedenou dobu zmiňované vozidlo řídila. Žalobce měl správnímu orgánu sdělit jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu této osoby. Žalobce k výzvám, jak sám uvedl v podané žalobě, sdělil jména celkem 4 řidičů, kdy správní orgán pro provedené lustraci zjistil, že tři z těchto uvedených již zemřeli, a to pan Z., T. a pan H. U pana K. bylo po provedené lustraci zjištěno, že není evidován na adrese uvedené žalobcem v jeho podání. Správní orgán v případech přestupků 20. 6. 2014, 16. 7. 2014, 31. 7. 2014, 5. 8. 2014 a 7. 8. 2014 navíc vyzval žalobce k podání vysvětlení, kdy tento odepřel svou výpověď s odůvodněním, že by tím vystavil sebe nebo osobu blízkou nebezpečí stíhání pro spáchání přestupku.

Postupu prvoinstančního orgánu není co vytknout.

Disponoval-li prvoinstanční orgán strohým žalobcovým sdělením o údajných řidičích vozidla a výše uvedenými skutkovými zjištěními významně zpochybňujícími jeho věrohodnost (skutečnost, že tři osoby, které byly označeny za řidiče, zemřely, přičemž čtvrtá není vedena v centrální evidenci obyvatel), nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující k určení totožnosti přestupce, kupř. předvolávat žalobce k podání vysvětlení. Ačkoliv i to správní orgán v některých případech učinil. Žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku.

Navíc má soud za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytoval údaje o osobách, které již zemřely. Na dané soud usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod sp. zn. 57 A 92/2015), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, jsou tímto zmocněncem uváděny ve správním řízení na výzvu k uhrazení určení částky jako přestupci osoby již zemřelé.

K námitce žalobce, že přestupek ze dne 3. 6. 2014 není ve výroku správního orgánu I. stupně dostatečně specifikován, soud především poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvedl, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpresněji, je právní jistota (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 92/2009 - 65), a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek, neboť tím by došlo k porušení zásady non bis in idem, a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba nutně klást přísné nároky.

Soud ovšem také uvádí, že se nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku. Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23: *„Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“* Určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek.

V namítaném případě žalobce poukazoval na výrok rozhodnutí, jehož znění je: *„dne 3. 6. 2014 v době nejméně od 10:33 hodin do 10:40 hodin neustanovený řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Americké ulice, po pravé straně ve směru jízdy od ulice Pařížská k Denisou nábřeží, v úseku označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po-Pá, 7-19, zóna B, kdy ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta...“* V daném případě správní orgán I. stupně označil město, ulici a směr zaparkování vozidla. Soud má za to, že takto specifikované místo spáchání přestupku je s ohledem na shora uvedené naprosto dostačující. (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 26/2015).

Žalobce dále poukazoval i na nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k přestupku ze dne 16. 7. 2014, kdy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„dne 16. 7. 2014 v době nejméně od 8:40 hodin do 12:28 hodin neustanovený řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Pařížská ulice, při levém okraji obousměrné pozemní komunikace...“*. V tomto případě správní orgán opět uvedl, město a ulici, kde byl přestupek spáchán a dále způsob jakým byl proveden, kdy společně s uvedením času spáchání přestupku, konkretizoval skutek tak, že jej

nelze zaměnit s jiným. Navíc je podle soudu logicky vyloučeno, aby řidič vozidla toto zaparkoval ve stejné ulici, stejným způsobem, ve stejný čas, dvakrát.

K poukazu žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, soud konstatuje, že tyto nejsou na daný případ příléhavé, neboť v daném případě se jednalo o nedostatečnou specifikaci místa, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti s tím, že v obou dvou případech bylo policisty měřeno na hlavní silnici procházející obcí a tedy nemohlo být zřejmé, zda policisté prováděli měření ještě v rámci obce či již nikoli.

K námitce žalobce, že existují pochyby ohledně určení času spáchaných přestupků, kdy především u přestupku ze dne 3. 6. 2014 má žalobce za to, že policie nemohla být schopná během 7 minut zjistit přestupkové jednání, soud konstatuje, že z oznámení o přestupcích, úředních záznamů a především z pořízené fotodokumentace každého jednotlivého přestupkového jednání je naprosto zřejmé, že se blíže neustavení řidiči dopustili přestupkového jednání popsaného v prvoinstančním rozhodnutí, kdy soud nemá pochybnosti, že se tak stalo v dobách, které správní orgán uvedl ke každému jednotlivému přestupku neznámého řidiče. Soud má také za to, že bylo zejména pořízenou fotodokumentací prokázáno, že u přestupku ze dne 3. 6. 2014 došlo ke spáchání přestupku v době od 10:33 do 10:40, a nemá pochyb o tom, že Policie ČR je během 7 min schopna nasadit tzv. TPZOV a zdokumentovat přestupkové jednání. Tvrzení žalobce, že vozidlo bylo na místě zaparkováno po část dne, kdy není uhrazení parkovného potřebné, se jeví soudu jakožto účelové. Žalobce v podané žalobě argumentuje tím, že je souzen pro objektivní odpovědnost, jím nezaviněného jednání, jehož nebyl svědkem a na jiném místě žaloby tvrdí přesný čas, kdy bylo vozidlo na místě zaparkováno. Čas, po který bylo vozidlo na daném místě zaparkováno, bez uhrazení poplatku nebo bez parkovací karty byl dle názoru soudu dostatečně prokázán ze shora uvedených listinných důkazů. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 není na danou situaci příléhavý, neboť v nyní projednávaném případě nebyl úřední záznam jediným důkazem k prokázání porušení povinnosti řidiče, jako tomu bylo v případě řešeného Nejvyšším správním soudem.

Dále soud uvádí, že požadavek na zjišťování času certifikovaným přístrojem nevyplývá z žádného právního předpisu.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že nebyla nijak prokázána skutečnost, že vozidlo ve dnech 29. 5., 20. 6., 5. 8. a 7. 8. 2014 parkovalo na ulici Bezručova v působnosti dopravní značky „IP 12“, dne 31. 7. a dne 14. 7. 2014 v působnosti dopravní značky IP 13c. Uvedené bylo prokázáno nejen úředním záznamem, jak uvádí žalobce v podané žalobě, ale také oznámením o přestupku a především fotodokumentací.

Soud shledal neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož *jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví*

jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak. Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídit ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V daném správním řízení však prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozměněních ze dne 13. 1. 2015 a 19. 3. 2015. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyzooměněni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.* Prvostupňový správní orgán vyzooměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání vyzooměněními ze dne 27. 11. 2014, 16. 12. 2014 a 25. 2. 2015. Správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 9. 1. 2015 a 19. 3. 2015. Současně prvostupňový správní orgán vyzooměněními ze dne 13. 1. 2015 a 19. 3. 2015, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednávána nezávislým*

a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují. Podle čl. 38 odst. 2 LZPS každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

K námitce žalobce, že v usnesení k odstranění nedostatků podání odvolání ze dne 7. 5. 2015 kdy správní orgán I. stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu 5 pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty a za takových okolností nemůže výzva zavazovat, soud uvádí, že odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě žalobce podal odvolání dne 15. 4. 2015, v němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění. Dne 7. 5. 2015 správní orgán I. stupně vydal usnesení, jímž určil žalobci lhůtu 5 dnů od doručení usnesení k doplnění náležitostí jeho odvolání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jemuž předcházelo. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 25. 5. 2015, kdy tento ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil. Soud má za to, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, kdy tento na výzvu nereagoval a žalovaný tudíž mohl přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67 soud konstatuje, že v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobila vyvolat nezákonnost rozhodnutí.“ V nyní projednávaném případě žalobce ovšem správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění náležitostí ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný, tak nepostupovali v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

Soud dále uvádí, že pokud bylo cílem žalobce na základě nedoplnění svého odvolání dosáhnout zastavení řízení a využít argumentačních možností, které by se mu nabízely ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, není soudu zřejmé, z jakého důvodu podával odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v případě, že mu nešlo o věcné projednání věci.

Závěrem soud uvádí, že důkazy navrhované žalobcem fotografie z Google street View, ohledání místa neprováděl pro jejich nadbytečnost, neboť měl skutkový stav za dostatečně zjištění.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu